

POP • HERMAN VEENHOF

Beth Hart zingt een intiem overwinningslied

Live From New York - Front and Center

BETH HART.
MASCOT/PROVOCUE

Black Coffee

BETH HART &
JOE BONAMASSA.
MASCOT/PROVOCUE

Morgenavond treedt ze op in de Ziggo Dome, de muziekhall naast de Johan Cruijff Arena in Amsterdam. Beth Hart heeft veel te danken aan Nederland.

Te onzent vormde zich bijna twintig jaar geleden al een trouwe fanbasis, terwijl de artieste met een van de meest expressieve stemmen ter wereld nog maar net uit diepe dalen klom, die namen met een groot afbreukrisico hadden: drank, drugs en jeugdtrauma's. Echt gezellig was het onbetwistelijk huis niet voor haar. Het slotnummer van haar nieuwste plaat, een livealbum, is dan ook een droef, maar overwinnend pianostuk waarbij ze haast neuriënd zingt: 'No Place Like Home'.

Het lijkt erop dat Beth Hart haar demonen heeft overwonnen of althans in de greep houdt. De laatste jaren was ze ongelooflijk productief, ook samen met meestersgitarist Joe Bonamassa. Net uit is *Live in New York - Front and Center*. Dat is een combinatie van cd en dvd. Naast het concert in klank en beeld staat er ook een interview op met de artieste. De opnamen werden op 7 maart 2017 gemaakt in de intieme Iridium Jazz Club in New York. Dat was een gouden greep, want de omgeving dwong haar 'klein' te zingen, ook de bluesrock waarmee ze soms weleens over de top gaat. Zo zijn er sublieme uitvoeringen van en gesproken toelichtingen bij songs als 'St. Teresa', 'Bro-

ken and Ugly', 'Isolation' en 'Leave the Light On'.

Veel van de nummers die ze zingt, komen van haar album waarmee ze in 2016 echt doorbrak, *Fire On The Floor*. Eind vorig jaar was er al een cd met Bonamassa, *Black Coffee*. De plaat bevat elf tracks, waaronder 'Saved' en het indrukwekkende 'Lullaby of the Leaves'. 'Zwarte koffie' was het derde studioalbum dat het duo samen uitbracht, *Don't Explain* (2011) en *Seesaw* (2013), afgezien van de liveoptredens en de vrijwel onuitbreidbare soloproductie van de heer Bonamassa zelf. We mogen hopen dat de koek van hem en Hart nog niet op is. Vanwege het succes van voorgaande projecten heeft het duo

besloten in 2018 een nieuw album uit te brengen.

- + unieke stem, rauwe biografie
- + veel intiem gehouden ballads

ORGEL • ROEL SIKKEMA

Vijf sterren voor zinderende Mendelssohn

Mendelssohn Organ Music

MATTHIAS HAVINGA.
BÄTZ ORGAN (1830).
KOEPPELKERK
AMSTERDAM.
BRILLIANT CLASSICS

Een enkele keer kom je een organist tegen voor wie geen enkele technische belemmering lijkt te bestaan. De noten vliegen uit de vingers en de voeten of het niets is, de ingewikkelde akkoorden worden gespeeld of het niets is. Zo'n organist is Matthias Havinga. Dat leidt bij hem niet tot een onbeheerste virtuositeit die meer de nadruk legt op de uitvoerder dan op de muziek.

Havinga is onder meer organist van de Koepelkerk in Amsterdam, de Ronde Lutherse Kerk die nu vooral bekend is als conferentiezaal van een hotel. In dit gebouw worden al sinds 1935 geen diensten meer gehouden. Er staat sinds 1830 een waardevol Bätzorgel.

Havinga's interpretatie van Mendelssohn's muziek is levendig, luister eens naar hoe hij in het eerste deel van de *Sonate in A* steeds sneller gaat spelen. Overigens volgens de aanwijzingen van de componist. Of luister naar het spetterende begin van het *Allegro in d*. Het speelplezier spat ervan af. Havinga speelt niet alleen muziek die origineel voor orgel is geschreven, zoals de drie sonates. Zoals nummer 6, met variaties over het Onze Vader. Er klinken ook transcripties van het Scherzo uit *Ein Midsommernachts-traum* en de Ouverture van het oratorium *Paulus*. Een prachtig werk, waarin de bekende melodie van het 'Wacht auf' klinkt.

Het Amsterdamse orgel lijkt qua re-

gistersamenstelling sprekend op het orgel dat Bätz een jaar later, in 1831, in de Utrechtse Domkerk, voltooide. Hoewel de Koepelkerk veel kleiner is dan deze kathedraal, klinkt het Amsterdamse orgel overtuigend. Het lijkt het ideale medium voor muziek van Mendelssohn, die in ongeveer dezelfde periode is ontstaan. Deze muziek klinkt goed op klassieke, heldere instrumenten. Misschien heeft dat te maken met Mendelssohn's speels stijl. Havinga omschrijft die in het cd-boekje op basis van opmerkingen van de Engelse organist Henry Gauntlett als 'gearticuleerd en helder', terwijl vurig, met hoge tempo, 'terwijl zijn techniek er licht en gemakkelijk uitzag'. Dat laatste kun

je ook van Havinga's techniek zeggen. Daarnaast bevat Mendelssohn's muziek ook poëtische gedeelten, waarvoor je karakterstemmen nodig hebt, die op begin-negentiende-eeuwse orgels te vinden zijn. Zeker op de Amsterdamse 'Bätz'. Een klein extraatje: op YouTube zijn enkele filmpjes te vinden waarin Havinga een toelichting op de werken van deze cd geeft. Matthias Havinga maakte een prachtige cd, vijf sterren waard.

- + mooie dwarsdoorsnede van Mendelssohn's orgelwerk
- + prachtig, wat onbekend orgel
- + enthousiast gespeeld

SCIENCEFICTION/THRILLER • BART CUSVELLER

Niet meer precies weten wat echt is

Anon

REGIE: ANDREW NICCOL.
MET CLIVE OWEN, AFIA BENNETT, MORGAN ALLEN
E.A. 100 MINUTEN. KIJKWIJZER: VANAF 16 JAAR.
TE ZIEN OP NETFLIX.

Wie van films houdt die te denken geven, is bij Andrew Niccol aan het goede adres. De Nieuw-Zeelander is gefascineerd door de veranderingen die de oprukkende technologie veroorzaakt in onze belevingswereld. Met verhalen over mensen in een doorgevoerde technologische ontwikkeling confronteert hij ons met de vraag: wat is hier nog echt aan? Zo schreef hij al voor 'reality soaps' en de bekende mediasatire *The Truman Show* (1998). Hierin is het hele leven van een gewone man live op televisie te volgen (de enige die het niet weet is hijzelf). Ook maakte Niccol de cultklassieker *Gattaca* (1997) over een toekomst waarin genetisch fittere mensen meer maat-

schappelijke privileges genieten dan genetisch minder fitte mensen. Verandert in zulke situaties gewoon mee wat wij onder 'echtheid' verstaan, of keert de wal van de echtheid het schip van de technologische vooruitgang? Niccol geeft opnieuw blijk van deze fascinatie in zijn nieuwste film *Anon*. Deze film is rechtstreeks naar Netflix gegaan, maar had op het grote bioscoop scherm niet misstaan. Het thema is dat er over een aantal jaren een technologie is om onze visuele waarneming te digitaliseren. Alles wat mensen zien wordt geregistreerd, opgeslagen en gedeeld in 'de Ether', een soort world wide web. Denk je eens in dat je niet af en toe iets op je

Facebook of Instagram post, maar dat die altijd ontstaan en weergegeven wat jij ziet en dus ... wat anderen van jou zien.

Aan het begin van de film wordt een moord gepleegd waarvan de moordenaar zichzelf uit de Ether heeft weten te wissen. Iemand die zich niet alleen aan de digitale dictatuur van de Ether heeft willen onttrekken maar deze ook kan hacken en bewerken. Maar hoe kan onze hoofdperson de rechercheur dan nog op zijn visuele waarneming aan? En als de hacker zelf ook gehackt kan worden weten we helemaal niet meer wat echt is.

Genoeg stof voor een spannende jacht op een ongrijpbare dader. Het

verhaal wordt vernuftig en intrigerend in beeld gebracht. Niccol houdt het tempo en de beelden rustig. Gelukkig heeft hij acteurs tot zijn beschikking die je om een boodschap kunt sturen. Driekwart van de film is dan ook een plezier om naar te kijken en je moet flink je best doen om mee te puzzelen. (Overigens geeft Netflix een 16+ advies wegens bloot en geweld.) Aan het eind begint het verhaal in te zakken omdat de motieven van de personages maar niet duidelijk willen worden. Na wat bespiegelingen over de wens en de waarde van privacy gaat *Anon* als een nachtkaaars uit. Of heb je het dan toch niet echt goed gezien?